

Prolog

London, svibanj 1822.

Draga Charlotte,

načuo sam da je tvoja bivša učenica, lady Venetia, opet odbila savršeno prikladnog udvarača. Kao nezainteresirani promatrač, moram primijetiti da je dotična dama možda tvoja pravila za nasljednice previše uzela srcu. Ne bude li oprezna, lako bi mogla završiti kao usamljena stara cura.

Tvoj rođak,

Michael

Kćeri su prava pošast. Tako je mislio Quentin Campbell, grof od Ducannona kojeg je izluđivala njegova dvadesetčetverogodišnja kći. Bio se nadao da će Škola za mlade dame gđe Harris naučiti Venetiju poslušnosti, no školovanje je djevojku učinilo još drskijom. Očito nije naslijedila samo majčino lijepo lice, već i njezin tvrdoglavi temperament. A njemu je toga bilo dosta.

Zatekao ju je u kuhinji njihove londonske rezidencije kako priprema onaj odvratni ljekoviti napitak koji mu je s velikim veseljem ulijevala u grlo. „Kako si se usudila odbiti prosidbu uglednog vikonta nakon što sam mu dopustio da ti se udvara?” uzrujano ju prekori.

Hladna poput jezerceta s Visočja, Venetia nastavi mljeti ljubičasti cvijet u prah. „Da si me samo pitao za mišljenje prije nego što si mu dao dozvolu, Tata...”

„Pitao te za mišljenje! I dao ti priliku da popljuješ još jednog finog mladića?” Otac priguši uzdah. „Što te ovoga puta uvrijedilo, za Boga miloga? Njegov šarm? Preširoki osmijeh? Uredna i pristala pojava?”

„On mi se ne sviđa”, reče ona uz svoj uobičajen poluosmijeh koji ga je izluđivao.

„Ne sviđa ti se! On je moderan i naočit, ima novca na pretek...”

„Baš kao i moja torbica.” Venetia uspe ljubičasti prah u čašu vode i promiješa ga. „Nažalost, ona ima snažniji karakter i skoro jednaku inteligenciju.”

Ovo je bio problem – Venetijina bi pamet obično rastjerala muškarce.

„Gospodine lorde?” začuje se glas s vrata.

On letimično pogleda svoga batlera. „Što je?”

„Stigao je neki g. Sikeston i neki drugi ljudi i traže vas vidjeti.”

Odmah ga uhvati nervoza. Sikeston i njegovi ljudi su *ovdje*, u Londonu? Nešto je zasigurno pošlo strašno po zlu. „Odvedite ih u moj ured, tamo ću ih primiti.”

Kad je batler odjurio učiniti što mu je rečeno, Quentin dobaci svojoj kćeri očajnički pogled. „Izvukla si se za sada, curo. Nastavit ćemo razgovor o vikontu za večerom.”

U očima joj zasja zabrinutost. „Tata, ti ljudi su ovdje zbog Škotske Pošasti! Znaš što je liječnik rekao – ne smiješ se uzrujavati.”

„Ah, ti liječnici! Budale, svi odreda. Koga vraga oni znaju.”

„Znaju oni dovoljno.” Ona mu pruži čašu. „Trebao bi popiti svoj tonik prije sastanka.”

„Ne želim tonik, dovraga!” Stalno ga je pokušavala tetošiti. Morat će strože s njom, jer s njezinom pokojnom majkom nije bio takav, ali onih dana poput ovog, kad ga je tako jako podsjećala na Susannah, bilo je to vraški teško. „Pusti da se ja pozabavim tim ljudima. I ne razbijaj glavu zbog njih.”

Ona opet pokaže svoju tvrdoglavost. „Daj mi da ti barem pomognem uza stube.”

Kad ga je pokušala primiti pod ruku, on se istrgne, užasnut samom pomisli da bi se njegova lijepa kći približila nitkovima koji ga čekaju. „To s tobom nema nikakve veze pa se nemaš što miješati.”

Ona ustukne od njegova gorljivog protesta. „Dobro, kako ti drago.”

On se počne ispričavati, ali se brzo prisjeti da to ne treba činiti. Ovo je bilo važno. Ne može dopustiti da ovoga puta gura nos u njegove poslove.

Zastajući svakih nekoliko koraka da dođe do daha, polako se uspne uza stube. Proklet bio sir Lachlan Ross i njegove nepodopštine – zašto ga, dovraga, ne pusti na miru?

Trebao je znati da su nevolje na vidiku već prvog dana kad se Ross pojavio u Londonu. Mladi je barun i poglavar klana zahtijevao ono što je smatrao da pripada njegovoj obitelji i klanu Ross, a Quentin je zanemario njegov zahtjev, odlučan da nikada ne otkrije mračne tajne iz svoje prošlosti, ni Rossu niti bilo kom drugom.

A otad je skupo plaćao njegovu šutnju. Bezobrazni mladi poglavar klana počeo je haraćiti cestama kao Škotska Pošast. Izazivao je nevolje, jednostavno rečeno, pokušavajući natjerati Quentina da popusti. Opljačkao bi Quentinove prijatelje koji bi zalutali u Škotsku i rekao im da se za odštetu obrate „lordu Duncannonu”. Iako im je uvijek nadoknadio štetu, uistinu je bilo ponižavajuće što im ne može objasniti zašto ih je taj čovjek opljačkao, a da se pritom ne suoči sa škakljivim pitanjima na koje je odbijao odgovoriti.

Quentin je pet godina trpio ovu torturu, nadajući se da će se Ross na kraju ipak umoriti od svojih igrice. A onda je Ross drsko opljačkao Quentinovog vlastitog računovođu koji se uputio položiti novac od rente u banku. A renta je Quentinu donosila pola prihoda, za Boga miloga! Ako ovako nastavi, taj će ga čovjek upropastiti. I zato je angažirao Sikestona, no tu je odluku već požalio.

Ušavši u svoju radnu sobu, Quentin promotri smrknuta lica okupljenih muškaraca. „Rekao sam vam da ne dolazite ovamo.”

„Nismo imali izbora”, reče Sikeston. „Pobjegli smo da spasimo gole živote.”

To ga šokira. „Od koga ste pobjegli?”

„Od pripadnika klana sira Lachlana. Prate nas otkad smo napustili Rossraig.”

Rossov posjed. Dovraga. Nije im smio otkriti svoju sumnju u identitet Škotske Pošasti. „Dogovorili smo se da ga uhvatite na djelu i batinama naučite pameti pa da prestane s tim glupostima. Niste ga smjeli izazivati kad je okružen svojim ljudima.”

„Sve smo pokušali, dovraga!” zavapi Sikeston. „Ali nije zagri-
zao mamac, bez obzira na to koliko smo vašeg zlata potrošili ili u koliko smo gostionica ušli, hvaleći se da smo vaši prijatelji koji su doputovali na odmor.”

„Mislimo da ima suučesnika”, doda drugi čovjek. „Nekoga u Londonu tko zna vaše prijatelje i govori mu koga treba napasti i kada.”

„Ili je možda dovoljno lukav da ne povjeruje budalama koje se pretvaraju da su gospoda”, prasne Quentin. Trebao je angažirati profinjene ljude, ali kako ih pronaći? Već se ionako dovoljno namučio da pronade ove.

„Ni na njegovom posjedu nam nije bilo lako. Čini se da pripadnici njegova klana ne znaju da im je poglavar Pošast”, reče Sikeston. „Obožavaju ga i umri bi za njega. Nismo uspjeli ni otkriti gdje provodi noći, iako znamo da ih ne provodi u Rossraigu. On je poput neke utvare, ušulja se u taj posjed i nestane, uvijek okružen svojim ljudima...”

„Zato ga ja ni nisam prijavio vlastima. Njegov klan bi ga štitio.” Bez obzira na to koliko je Quentin bio uvjeren da je Ross Škotska Pošast, to neće biti lako dokazati. Kako je Ross bio Quentinov susjed, policija bi pretpostavila da je njihov sukob izbio zbog nesuglasica oko posjeda. A ako bi netko počeo istraživati i otkrio istinu...

On zadrhti. „To znači da ga niste uspjeli namamiti.”

„Jesmo”, doda Sikeston. „Ali tek nakon što smo ucijenili jednog

pripadnika njegova klana i natjerali ga da nam otkrije Rossov položaj. A kad smo ga sustigli, sve je otišlo kvragu.”

Quentin ga prostrijeli pogledom. „Zato što je nahuškao svoj klan na vas?”

„Ne. Istukli smo ga, baš kao što ste naručili.” Sikeston s nelagodom razmijeni pogled sa svojim ljudima. „Ali... hm... ovaj...”

„Za Boga miloga, čovječe, ispljuni već jednom!”

„Ubili smo ga, gospodine lorde. Sir Lachlan Ross je mrtav.”

Trebalo je nekoliko sekundi da te riječi dopru do njega. A onda je Quentin osjetio kako se soba vrti oko njega. Zasigurno nije dobro čuo. „Ubili ste ga?”

„Nismo mi krivi”, reče drugi čovjek. „Kad smo ga zaskočili na mostu, bio je naoružan nožem. A da ga Johnny nije opalio maljem po glavi...”

„Maljem!” Quentin se unese Sikestonu u lice. „Rekao sam da ga samo malo izdevetate!”

Sikeston ga prostrijeli pogledom. „Da, točno ste tako rekli, gospodine lorde, ali vi niste bili ondje. Ross je građen kao bik i tako se i bori. I također, nekad je bio profesionalni vojnik, a to je nešto što ste nam zaboravili napomenuti kad ste nas angažirali.”

Quentin se bio bojao da će odbiti zadatak ako im to kaže. Zatimivši psovku, zapilji se u Sikestona. „Dakle, udarac ga je ubio?”

„Ako nije udarac, onda je voda. Nakon udarca pao je preko ograde u jezero.” Sikestonove se usne stanje. „Nije izronio da udahne zraka.”

Žmarci mu jurnu niz kralježnicu. „A tijelo?”

„Članovi njegova klana bili su u blizini pa se nismo usudili ostati tražiti tijelo, ali nije mogao preživjeti. Bio je u nesvijesti kad je pao u vodu.”

Quentin klone u stolac, shrvan saznanjem što su uzrokovala njegova djela. Ovi zlikovci su počinili umorstvo. U njegovo ime. Za Boga miloga, Ross je imao majku koja ovisi o njemu, i klan koji ga treba...

„Pretpostavljam da su članovi njegova klana otkrili da ste im ubili poglavara”, reče napuklim glasom. „A sada ste ih doveli ravno na moj kućni prag.”

„Nismo, gospodine lorde. Pazili smo da nas nitko ne slijedi, no moramo umaknuti iz Londona prije nego što nas pronađu. I zato nam sada treba ostatak novca koji nam dugujete.”

Quentin se namršti. Smatrao je strahovito nemoralnim i užasnim platiti ovim nitkovima nakon što su počinili umorstvo, ali nije imao izbora. Jedna riječ Rossovom klanu o tome tko stoji iza smrti njihova poglavara i bit će mu bolje da je mrtav.

Ali barem je zavadi došao kraj. Quentin je uspio sačuvati svoje prljave obiteljske tajne, a Ross je odnio svoje saznanje o istini, koje god ono bilo, u grob.

No, što je, tu je. A jedno je sigurno: Škotska Pošast više ga neće maltretirati.